

אשכולות פואטיקה

כתב העת

גיליון 9 | אפריל 2025 | ניסן התשפ"ה

אשכולות
פואטיקה

שירה עברית לעם

ערב פסח, התשפ"ה

יקרים ויקרות,
האביב כבר כאן, ואתו פסח — חג החירות, התקומה,
והזיכרון הלאומי. אך בשנה הזו, קשה להפריד בין תחושת
ההתחדשות הטבעית לבין התחושות שמציפות את הלב
והראש. בחוץ מתרחשות תמורות דרמטיות: החדשות אינן
פוסקות מלהפתיע ולטלטל, שאלות הרות גורל עומדות
לפתחנו, ואירועים שלא ידענו כמותם מאז קום המדינה
מציבים את כולנו בפני רגעים של התבוננות פנימית.
לעיתים מעונן, ולעיתים מתבהר חלקית. אך דווקא בעתות
של ערפל נפשי וחברתי — שאלת האמונה שבה ותופסת
מקום מרכזי. לאו דווקא אמונה דתית או פולחנית, אלא
האמונה ככוח אנושי עמוק: היכולת להאמין בטוב, באפשרות
לתיקון, באדם שמולנו ובכוחות הפנימיים שלנו. האמונה
ביכולת לשרוד, להשתנות, לשאול ולחלום גם כשהקרקע
רועדת.
גליון זה מוקדש לשירים העוסקים באמונה. כל שיר, כל
שורה, מהדהדים את הניסיון להבין — מהי אמונה בעבור כל
אחד ואחת מאיתנו בתקופה הזו? אילו רגשות, זיכרונות או
תקוות היא מעוררת? כיצד היא עוזרת לנו להישאר יציבים,
מחברים, אנושיים?

תודה רבה לכל מי ששלחו שירים, לכתב עת מיוחד זה.
תודה מיוחדת לחברי מערכת 'אשכולות פואטיקה' - כתב
העת: נופר בר, עופר חן, תמרה אור, מיכל דורון, רחל
בכר, רם הרשטין, איציק רייכר, ציפי שחרור, אתי אדווה
צדוק, נילי קלינגר ושי מדמון.

מאחל לכולנו חג של חירות פנימית, תקווה והקשבה, ימים
רגועים ובשורות טובות,

שלכם,

שוקי גוטמן,

עורך ראשי - 'אשכולות פואטיקה'

[/https://eshkolot-poetica.co.il](https://eshkolot-poetica.co.il)

משתתפי כתב העת

יהורם גלילי	אינה סלומון	מיכל דורון
שרון אביטל	שולה ברנע	יורם יגאל
שרית מדמון	שחר בלוט	איריס שפירא ילון
תאיר ברלין	רחל בכר	תמרה אור
זהבית סבג	שי לוביאנקר	צחי משעל
רם הרשטין	יעל רן	אבי אלברט
אמירה אמיתי	מולי פלג	אביבית חזק
בנימין בנימין	נטלי ארביב	ארנינה קשתן
דויד לידר	תמר דוד-כריספי	אברהם (רמי) ישראלי
גלית גור	עדי סגל ויסברג	אוולין כץ
אשר וינשטיין	שרה אהרונוביץ קרפנוס	אייל משה לוי
בלפור חקק	תמר אוקרט	איציק רייכר
דליס	תמי קויפמן	איציק שנהב
דנה אריאלי	שירלי אברמי	אלישבע רז
ורדה גנזך יונגרמן	אלעד טולדנו	אלעד איילון
חן קפלן	עדן שפילמן	אורית בורנשטיין
הרצל חקק	עידית גילאור	אורית שגיא
טלי ברק	איתי בן מרדכי	אמירה לידר/אמי
חנה קב רוט	קארינה ס. לינצקי	אסתי קושמרו-אברהם
יובל ששון	יעל גלי	אפי הלפרין
שושנה ויג	רויטל גולדשמיד	אשר גל
מיכל שחר	מיכל בר חיים	נעמי מנדלבאום
מיקי אלטמן	משה ויג	נעם מוטולה
דבי סער	מירה הרשקו	אילנית יהודה
אריה רגב	נעמי תדהר	סוזן שוש בן-עזרא
מיקי הראל	מיכל פרי	סמדר שרת
קובי נסים	עידו פאול יצחייק	סיגל שובל
נעמי לבנון-קשת	סיגל רוטר	ענת דור
ציפי שחרור	עומר ארבל	טליה כורכוס
שוקי גוטמן	עמרי לוי	רוני אדם

מאמינה / מיכל דורון

והשמחה האירה אלי את פנייה היום,
חיכה אלי ברה, אחזתי בה.
נמלטת מסיוטי האתמול ויודעת שכל כמה
רגעים
הכל משתנה והמראה מסתובבת.
הגמישות היא ציר של השרדות, כך
אומרים,
אבל הכל מתהפך ויכול לקרס בשניה.
ואני בחיל וברעדה אוגרת את טפות הצער
ורוצה כל כך לראות את הפריסה.

אמונה / יורם יגאל

מאמין אדם בישות ערטילאית
מאמין אדם בנציגיו האנושים
מאמין האדם לא מתוך תובנה
אלא כי חונך לאמונה
יש המאמינים בגורל
יש באל אחד או יותר
יש אמונה גם באדם החופשי
מאמונה דתית
המאמין בנפש האדם
יש אמונה לכולם

זרע מאמין / איריס שפירא ילון

כל זרע שלא ותר
הוא עץ.

בחשכת בדידות האין
כשניחוח פרי עתידי מסתתר,
גשש כסומא
בהתמדה, באמונה, בדחיסות
מעמקי אדמה תחתונה.

זרע בטח בלבתו,
האזין ושמע תקות עץ נדיב.

גם אני זרע פרח מאמין
וכשבועולמי חמה מסתתרת מעין,
בחשכת בדידות מגששת נתיב,
חולמת בי בקיע
ניחוח מרבדי אביב,
זכרת רום עץ.

אלף מדונות / תמרה אור

מאזינים למחול הפעמונים. עוד ועוד
דנדונים, קולות גבוהים ונמוכים
מתערבלים, עולים ונופלים בסערת
המנגינה.
אור הגגות רוטט מאמץ, קירות הבתים
בהקשבה, בזה אחר זה משתתקים
הפעמונים, נותר רק גונג בודד, והד
ודממה שבה

בזליקת הבשורה, נצרת
פעמון עמק, כבד כבודו מכביד ידו
של הפעמונר המושך בחבל השנים,
מפרים יונים מהסמטאות הצרות.
כפת קורות הבטון מהדהדת שירת
המאמינים
באקוסטיקה משלמת. אלף מדונות
מאזינות לה, לבנות ושחומות, הן פוערות
עיניהן
הכחלות, החומות והמלקסנות.
כאן שמעו לראשונה מהמלאך הפורש
עליהן כנפיו
כי פרי בטן, ילד האלהים הוא.
בחוץ, ילדי האלהים – צהבים, שחורים
ולבנים

והיא עוד חולמת / צחי משעל

טרבושה חושפת מערומיה

אגסיה נרקבים על העצים

מכה היא ומתשפת

אך יפיה

מושך אליה אנסים

והיא עוד חולמת עליו

מדבר שבו אבדה תקוה

שם עוד תמצא לה

עץ שטה.

התאמיני? / אבי אלברט

התאמיני למראה עיניך?
ארחף בסמטאות מאה שָׁעֵרִים.

התאמיני למראה עיניך?
אשוט ברחובות כה צרים.,

התאמיני למראה עיניך?
גלי ים סוער נמוגו בקרבי

התאמיני למראה עיניך?
דמעתי ילד קטן משוע בתוכי.

התאמיני למראה עיניך העצומות?

צלילי מיתר רפויים

בוקעים מנבל לבי

פורטים אותך ללא הרף

מבראשית

ועד אחרית,

התאמיני?

לְבָלוֹב / אַבִּיבִית חֲזֵק

לְשׁוֹב לְגִלוֹת נֶצֶן

עַל גִּזְע שְׁנֵכָרֵת

לְבָנוֹת אֲמוּן

לְהַקִּים אֶת עֲצָמֵי

בְּתוֹךְ הַהֲרִיסוֹת

שֶׁל הַבַּיִת שְׁנֵחָרֵב

לְהַשִּׁיב חֶסֶן לְרוּחַ

לְאַפְשֵׁר לְאַמוּנַת הַנֶּפֶשׁ

לְלַבֵּל בְּמַרְבְּדֵי פְלִנְיֹת

לְהַתְחִיל לְחַצֵּב

יְסוּדוֹת בְּהִנְיָה

לְהַתְחַבֵּר מִחֲדָשׁ

לְקַיֵּם

לְנַהֵלֵם

לְנַאֲלֵם

לְנַעֲלֵם

תְּקוּפַת מַלְחַמַת 7.10.23

יש / ארנינה קשתן

להפתח.	הוא שם.
לפתח.	תמיד.
פתח.	מעבר לזמנים
צהר. ולו צהר.	מבעד לסגרים
זיק של אפשר אחרת.	בתחתית ההסתרות.
עכשו.	
ישוב.	כל שנותר הוא
	להאמין.
קשהכל נעול. חתום. סגור. הכל.	לדעת
עדן	את פעימת המעבר להכל
יש מפתח.	את ראשית כל הדברים
גם אם נסתר	את מקדש המפתחות האבודים
או נשכח	ששם
ואפלו אבד	תמיד.
הוא נמצא.	
הוא יש.	ואז
גם אם שנה מראהו	לצאת אליו.
או מקומו	עד
הוא שם.	שימצא.
גם אם נעלמו כל עקבותיו	
נמחקו האותות	(מתוך הספר בכתובים "באמצע היום")
נבלעו במרתפי השכחה	

אַמוֹנוֹת טְפִלוֹת /

אַבְרָהָם (רְמִי) יִשְׂרָאֵלִי

הָאֶמֶן בְּאֻמוֹנוֹת טְפִלוֹת כָּל חַיֵּי
אֶךְ, הֵיוּ דְבָרִים שֶׁהִפְחִידוּהוּ יוֹתֵר
עוֹרֵב שָׁחַר הַקּוֹרָא מוֹל פְּנֵי
הִפְחִיד מְעַט פְּחוֹת מִבֶּן חוֹתֵר.

פֶּזֶר מֶלַח מְאֻחֹרֵי כְּתַפְּיוֹ לְמַזֵּל
וְהֵבֵן לְחֵשׁ לוֹ דְבָרִים מִפְּחִידִים
כּוֹחוֹ הָיָה מְגַבֵּל וְלִפְתַּע אֲזַל
הוּא נִכְנַע לְמַזְמוֹת אַחֲרָיִם.

כָּל־פִּי חוּץ הַפְּגִין פְּנֵי אָדָם חֲזַק
מִי שֶׁלֹּא הִפִּירוֹ הָאֶמֶן בִּיכּוֹלוֹתָיו
אֶךְ, מִשֶּׁהוּ בְּכָל זֹאת אֵת יְדֵיו אֲזַק
לֹא הֵעֵז לְהַפְנוֹת גְּבוֹ לְשִׁקְרָיו.

אֵת הַסּוֹף לֹא יָכוֹל הָיָה לְשַׁעַר
הוּא הִגִּיעַ בְּמִפְתִּיעַ וְקָטַע צַעֲדֵיו
לְמֵרוֹת הָעֵמֶדוֹת הַפְּנִים הוּא הִצְטַעַר
עַל שֶׁכָּל אַחַת מֵהֶן גָּרְמָה לְסוֹף חַיָּיו.

איִכָּהָ / אוּלִין כַּץ

"בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ,"
בראשית א, א

וְאוּלִי אֵינְנוּ קִיָּם עוֹד בַּשָּׁמַיִם

וְאוּלִי הָאֱלֹהִים הִרְגוּ אוֹתוֹ הָאֲנָשִׁים

עִם כָּל הַחַטָּאִים

עִם כָּל הַפְּאֲבִים.

וְאוּלִי רַק בָּרַח הָאֱלֹהִים לְכוֹכְבֵים אַחֲרֵים

שֵׁם דּוֹמְמִים הָאֲנָשִׁים

כִּי לֹא נוֹצְרוּ עַדְיָן.

וְאוּלִי הָאֱלֹהִים סָגַר עֵצְמוֹ בְּמַעֲלִים עֲבִים

כִּי קָרָה לוֹ שֵׁם מְרוֹחוֹת הָאֲנָשִׁים

עַיִף מִהַבְּזָקִי הַחֲצִים

יֹרִים בְּכָל עֵת לְבַבּוֹת הָאֲנָשִׁים.

וְאוּלִי הוּא מְחַפֵּה בְּהִיכַל הַקֹּדֶשׁ

יִפְרֹשׁ שׁוֹב אֶת כְּנָפָיו עַל כָּל הַחֶרֶשׁ

הַפְּסִיק לְעַבֵּד בְּרַבּוֹת הַשָּׁנִים.

וְיִשׁוֹב לְהַמְטִיר אֵין סְפוֹר רְבִיבִים

תִּזְרַח הַשֶּׁמֶשׁ וְהֵאֲדָמָה תִּפְרַח

וּבִלְב אָנוּשׁ יִבְקַעוּ הַצְּלִילִים

וְיַעֲלִזוּ הַשָּׁמַיִם וְלֵב אָנוּשׁ יִפְרַח.

אימפריות/ אייל משה לוי

סבא לא חבש כפה
וסבתא היא היתה צדקת.

הזמנים היו ימי
הקמת המדינה
עלו על אנה
מאימפריה שנפלה.

השחיתות נגע רע
כל חלקה טובה הרסה.

מערב ומזרח באמצע הגלות
התאחדו בארץ זבת חלב ודבש.

איזמיר שבתאי ונתן העזתי
דיארבקיר ונהר החדקל
עלו לארץ הצבי ארצם הרצויה.

שם בין הרים ואבני גיר
על פי אמונתם ירושלים
יושבת בחרבנה מחכה
לבניה השבים לראותה.

סבא נער מלא חלומות
וסבתא עלמת חן
עיניה בורקות
אנשים דתיים

במשגים של היוזם
הם לא היו.

היתה בהם
אמונה תמימה
פשטות והכלה.

את הטוב לתת
מבלי לבקש תמורה
הודו על הרע
יכלו לכל צרה.

סבתא לא ידעה קרא וכתב
שאבה מים מהבאר ליד ביתה
וסבא הוא בא מהעיר הגדולה
משפחת דיגים
ספורים לא נגמרים
וכאלו שלא ספרו.

הקימו משפחה בית וילדים
אמונה בכל מחיר בעתיד
קשהאור היה מעמדם
התמודדו עם כל האתגרים.

נֶאֱחָזוּ יַחְדָּיו בְּקוֹלֵם
שָׁנִים שָׁהֵם אָחֵד
סְפוּר יָפָה שְׁאֲנִי
מְסֹפֵר בְּשִׁמְם.

לָהֶם הִיְתָה אֶרֶץ אַחֲרֵת
וְהִיזוּם כְּשֶׁהֵאִימְפְּרִיהָ
עוֹשֶׂה קוֹלוֹת שֶׁהֵיא חוֹזְרֵת
וּפָה הָאֲדָמָה רוֹעֵדֶת.

אֵין לִי אֶרֶץ אַחֲרֵת
לִי יֵשׁ מוֹלְדֶת.

בְּזָכוֹת צְדָקֶת הַדֶּרֶךְ
וְהָאֲמוּנָה שְׁלֵא אֲבָדָה
בַּדֶּרֶךְ.

הַרְבֵּה בְּזָכוֹתֵם
סָבֵא סָבֵתָא
אֶרֶץ אָבוֹת
וְאֲמוּנָה עוֹרֵת.

נטפלו תפלות / איציק רייכר

נטפלו ליהודים
אמונות תפלות
בידם אוהזים
מנהגי אמות
מקדשי סממנים
קמעות וברכות
דבקים בסמלים
לחזיק אמונות.

אמונות / איציק שנהב

כל אחד יכול לבחור
במי יאמין ובמי יבטח
בפסל, ציור או באור
לו יסגד ולא ישכח

במזרח לכל אחד בודהה
לפגניות כל תופעה אלה
אל השמש ואל האש
אל פריון האדם
ואל פריון האדמה

יש והאליל בתוך הבית
או תלוי על קירותיו.
מספיק להביט
והשראה בתקוותיו.

מקום /

אלישבע רז

אני משאירה מקום
חלל, מדמה או מציאותי
לקבל קצת אור, בינות השברים
אני משאירה מקום
מעין רחם רחום
להחזיק קצת חיים
לחמל על כאבים
לרפך את הנקשים.
אני מרפדת את המקום
בכלי דם מזינים
בקרטוב של חמימות
בלח, בתקוה, בהשרדות.

משאירה מקום לאליהו הנביא
שיכנס בשקט מאחור להביא
ישועה לנדכאים.
ובשקט בשקט,
בכדי לא לפגע
בתקוה הנואשת
ברצון הגבוה
אני משאירה מקום
למתיר האסורים.
מקום מבטחים
כסא לשבויים

* / אלעד איילון

הנה בשברי האור הנפתזים בזגוגיות הדֶרֶךְ
ברחשי צמרות העצים
בריס תבליני הבית הרחוק
ובזיק עיניהם של אהובים
עוֹדֶה נצבת עמי וצופה במעשי

תְּבוּנָה בַּמִּצְרִים / אורית בורנשטיין

לו יִכְלֶת,
היית מתפללת

קומי אורי אליך
כי בא ארך
משנה לשנה, אשה,
רעמתך מלבינה

גם עליך הלילה,
על אהובך

ואת מרגישה

על תאות פְּרִיֹנָה,
על קמטיך

יותר ישאלית
יותר פלסטינאית
יותר צ'כית

וקיו אז
מתעברות ברחמך
עברית וערבית

יותר כורדית
יותר מאמינה
יותר קרושה
יותר אמא

בשליית
רחמי אלהים

על בניו

קומי אורי
לכי אחרך,
על אף
שכבדו אברך

אמונה / אורית שגיא

ראי, אני מוציאה מתוכי
שרשי אור.

ראי, עלה חדש הנץ .
ורידי נשמת גמעו ,

האור הצפוני לטף ושלח
בי אדנה

בצינת הלילה נשבה בנפשי
אהבה .

ראי, ראי אותי
מה עושה בי

תקנה.

אמונת השמחה / אמירה לידר/אמי

אין בי עקשנות או נרגנות
או הבטחה
לא נאחזת בקרנות
וכן אוהבת מתנות
מתעקשת רק על השמחה

נצני שגרה / אסתי קושמרו- אברהם

אחרי תקופה כה מאתגרת

וכלל לא קלה-

מתחילים לבצבץ נצני חזרה לשגרה:

הפסקת האש והפסקת האזעקות

חזרה ארצה של שבויים ושבויזות...

עוד סימני שאלה רבים

ועוד המון תהיות

כלום גם עוזבי הארץ יחזרו

והפסקת האש תמשך?

האם הנצנים מבשרים אמןם

על תקופה של אחד ואחדות בעם

במציאות היומיום

ולא רק בשירים? ...

מבור תחתיזות / אפי הלפרין

ואולי ירמיהו צדק והיה יהיה שכר
לפעלותינו והתקווה לאחרית בניה
החטופים של רחל תתגשם והם
ישובו מארץ האויב לגבולם?

הן מדבר לא רק בנביא מערך אלא
גם בבעל נסיון אישי שנצוד כצפור
בידי חורשי רעתו והשלה לתת-
הקרקע וכמעט מצא שם את מותו
ולבסוף – בעזרת השם –
הוצא בשלום מאפלה
לאורה.

* / אשר גל

אדם שוחט חיה

אדם שוחט אדם

מנקה בכנף מעילו פנימה

דם מהסכין

שומר על מראית עין

של מכבדות

מקום מצוות .

נשים דתיות / נעמי מנדלבאום

גם לנשים דתיות יש רוחות רפאים וסודות.
קסויים מתחת לשרוול ומטפחת.
גם בהן רוחשות שאלות בלי תשובות.
גם להן יש שאול שחר מסתתר מתחת.
גם להן, עם אמונה שלמה
יש סתר סבוך ותהיה.
יחד עם צדקת הדרך, עם עמס היומיום
והידיים המלאות,
יש כאב חריף, יש חסר דפוזי, בלילת
רגשות.
(לא רק לי)
אני לא כזאת מיחדת,
אצלי הם מתגלים
ברמזי מלים.)
תטעו בנו. זאת הפנה.
ראו בנו גוש חסוד
מקשה, ללא אבחה.
גדושות בקדשת יעוד.
ראו גוש שלם בעצמו.
ואנחנו, כשרות ותמות
נתבונן בחזרה בעין מבינה.
נבונה.

ילדה אבודה / נעם מוטולה

ילדה אבודה עם אמונה
תגשימי חלומות, תפלי לפנות
תלמדי לקום.
לכי, תני את כולך
להוא שבא והולך
ומשאיר אותך בסוף בלי כלום.

סְחֹר־סְחֹר וּבְרוּחַ / אילנית יהודה

כִּסְכָּה בְּכָרֶם, כַּמְלוּנָה

לְכָלֵב

שְׁנַנְטֵשׁ וְלֹא נִבַּח.

כִּנְאֹד מַיִם לְשִׁפְתַיִם בְּעִיר נְצוּרָה

אֶת צְרוּרָה

בְּמַצְפְּנִים שֶׁל שׁוּדְדֵי הַיָּם, בְּמַחֲזִיגִים קְצָרִים

וְאַרְכִּים, סְפָרוֹת מְבַלְבְּלוֹת,

חֲגוֹת סְחֹר־סְחֹר וּבְרוּחַ

נֶגֶד יָעַם

כַּוּוֹן הַשְּׁעוֹן.

בְּרִגְעִים שֶׁל זָהָב וּקְדוּשָׁה

עֵטְרָה וְעֵטוֹף כּוֹתְרוֹת הַשּׁוֹשְׁנָה

שׁוֹחָה בְּמַקְוֶה עִם רִים הַקְּטָרֶת וְהַשׁוֹקוֹלֵד

מִפְזָרֶת פְּרוּרֵי לֶחֶם לְדְרוֹרִים

תָּרָה אַחַר מַחְסָה

וְעַמָּה הַמַּקְנֶה הַדֵּל שְׁבַמְרָעָה.

תִּלְתְּלֵי כְּבָשִׁים מִסְתִּירִים

אֶת פְּסוּגוֹת הַהָרִים וְגַם אֶת הַגְּבְּעוֹת הַנְּמוּכוֹת.

הַשְּׁמֶשׁ הַעוֹלָה מְדַבֶּרֶת

בְּכָל הַלְּשׁוֹנוֹת.

הִיא מִתְגַּלְגֶּלֶת מִצְחוֹק כְּאִשָּׁר

אֲנִי מִצְמִידָה כְּפוֹת יָדַי לְחִזָּה.

מִקְשִׁיבָה לְדַפֵּק שְׁלָהּ.

הַסְּטִטוּסְקוֹפּוֹ סוֹפֵר פְּעִימוֹת מְהִירוֹת

וְכִשְׂמֵאֵט, סוֹף־סוֹף מֵאֵט,

קוֹל דֶּק וְדִקוֹת נוֹשֵׁף בְּאִפִּי,

נִשְׁמַת עוֹלָם בִּי שׁוֹכְנֶת,

אֲנִי לוֹחֶשֶׁת אֶת הַשֵּׁם

בְּחֵן.

לְבִי הַשְּׁלֵם.

מי שמאמין, מוסולו /

סוזן שוש בן-עזרא

אָפּלוּ

אין צפרי טרף עטות בְּשָׁמִי,

נְסָה מְמִנִי יִתְרַת כְּבוֹדִי.

בְּעֵינֵי הַנֶּץ גְּלִית

חֲלָצְתִי הָאֲדָמָה עַל מִזַּח עֵץ

בְּאֶפְקוֹ.

סְעָרָה עֲמָדָה לְכִלּוֹתֵנוּ.

וְאַתָּה בְּעֶזְרְךָ בָּאתָ עַד אֵלַי.

גַּם כִּי אֵלֶךְ בְּגִיַּא צְלֻמוֹת,

לֹא אֵירָא רַע, כִּי אַתָּה עֲמָדִי,

מְחַלְצֵנִי מִחֻלוֹת טוֹבְעָנִיִּים.

אֵיכָּה.

מבקש רף/ סמדר שרת

מבקש רף

מבקשת אמונה

מבקש מסע ארץ

מבקשת מנגינה

מבקש יום

פתוח ומוגן

מבקש תם

שחי בתוך הזמן

מבקש אור

צנוע ובהיר

מבקש כפתור

שאת הכל יחזיר

מבקשת שגרה

שהיתה נחלתנו

והפכה בבת אחת

לשגרת קבורת מתינו

מבקש שיר ערש חדש

לתינוקות שמתקשים להרדם

מבקש סוף פתוח

לספור של ההורים ושלכם.

כנפיים/ סיגל שובל

שְׁרָשִׁי הַעֵץ הַעֲבוֹתִים

מְאֲמִינִים בְּטוֹב.

אֵלֹה נֶעְקְרוּ מִמְקוֹמָם,

הֵיוּ נוֹדְדִים

כְּצִפּוֹר זְקוּפֵת כָּנָף

אֶל אַרְצוֹת הַחֵם.

אתר / ענת דור

אני מחוללת ברחבת החיים,

אתה אוחד בי שלא אפל,

מוביל בכל הסיבובים

בקצב המתאים.

גם כשאני מרגישה תקועה,

לא מבינה,

אתה מחלץ אותי בנוכחותך.

אתר

אני מרגישה בטוחה.

יודעת שלא חשוב מה,

הכל לטובה,

ואני מודה.

אני צריכה אמונה / טליה כורכוס

יש בי עדין תקווה, שאת צפה מעל הכאב

אותך מכלם אני הכי מפחדת לאקזב

ואיך שכחת לספר לי

שייש לי רק אותי

אני צריכה אמונה

שתקום אתי בבקר מקדם.

יש תחושה שהגוף אינו מתפקד

את הנשמה אני הכי מפחדת לאבד

ואיך שכחת לספר לי

שהיום יום הוא גם

יש תחושה שהזמן הולך לאחור

אני לא זוכרת כלום מאז אותו השחר

ואיך שכחת לספר לי

שחיים לבד

אני צריכה אמונה

שתקום אתי בבקר מקדם

אחרים / רוני אדם

אֱלֹהִים יְהוָה אֲשֶׁר, לְדַבְרֶיךָ, הוֹצֵאתָ גַם אוֹתִי

מִמִּצְרַיִם

אֵיךְ אֶהֱבֶה בְּכָל לִבִּי בְּכָל נַפְשִׁי בְּכָל מְאֹדִי,

אוֹתָךְ קָנָא

פֶּקֶד עֲוֹן אֲבוֹתַי עַל בְּנֵי עַל שְׁלֹשִׁים עַל

רְבָעִים

עוֹשֶׂה חֶסֶד לְשׁוֹמְרֵי מִצְוֹתֶיךָ לְבָדָם.

כָּל לִבִּי כָּל נַפְשִׁי כָּל מְאֹדִי יְלֵדִי

אֱלֹהִים אַחֲרָיִם לִי

פֶּסֶל וְתַמּוּנָה עֲצִים וְאֲנָשִׁים, אוֹתִיּוֹת וּמִלִּים

לֹא אֵשׁ וְעָשָׁן, לֹא קוֹל שׁוֹפָר. בְּדַמְמָה כְּרוּיָה

אִדַּע מִצְוֹת עֲשֵׂי אֵל תַּעֲשֵׂי וּמָה אֶפְשֶׁר עַד

מִדַּת הָאֱהָבָה הַטּוֹבָה.

הכאב / רינה סלומון

מענות נשימה ונועץ
צפרניו בשרשי הצער.
כדי לא ללקת לאבוד
בשבילים שחפשו דרך
במרחב שבין יללות הראש
ליללות הלב
היא טוֹה באמונתה תפלות -
מקסם מבעבע אין סופי
ומשלחת קורי מלים
בתקוה לשנה.

אך השמים נופלים
כתקרה חשוכה
ללא נוכבים.
היא נותרה מרחפת
כצפור חרישית
בין היש לבין האין.

צלם / שולה ברנע

צפורי שירי נעתקו מגרזני

נחנקו ונדמו מיתרי קולי

בשמעי על הטבח החרבן וההרס

בידי בני אדם בצלם האל

או היו אלה בני אדם ללא צלמו,

היאך נסתר האל בעת ההיא?

הקה או יהיה?

אמונה / שחר בלוט

השנה מנרתִי נדלקת
בזעם אדם ויזקד.
אניח אותו בחוץ,
אפרסם הנס.

נס גדול הִיה־פה
ראינו הקולות
ושמענו דומיה

השנה אדליק מנרתִי—
משמן פרחים שהנחו על קברי ילדים,
ואשיר באלף קולות שנדמו:
נס- גדול- הִיה- פה-!

נס גדול הִיה־פה
נס גדול הִיה.
בעמוד האש
אדליק
מנרתִי-

נס גדול הִיה־פה
נחצו עוללים לשנים
נבקעו נשים
ועמך עברו בחרבה

נותרה
כבויה

אין לך אמונה / רחל בכר

אין לך אמונה, אין אלהים,

לא אמת, לא שקר

אין לך חלומות נפלאים

ולא תמצאי להם זכר.

אין לך תשוקות נסתרות

אותה אולת

שהיא מנת חלקי לכפרות

- "הבל הבלים" אמר קהלת.

אין לך שמחה לאיד,

אין מורא, לא פחד

ולא תתפסי כמי שִׁכְפָּאוּ הַשָּׁד

או אחוזת קדחת.

כשלוני הוא רע לרהות

וכניעתי זהות

את לי לעולם, מקח

ולעולם טעות.

אין אלוהים / שי לוביאנקר

נכתב בעקבות פרעות ערב שמחת תורה,

7 באוקטובר 2023, כ"ב בתשרי תשפ"ד

נצולי שוֹאָה

שְׁנֵשְׁרָפִים חַיִּים

בְּכַתִּיהֶם

בְּיַדִּי חַיֹּת אָדָם

הֵם סִימָן

לְכֶךָ שְׂאִין אֱלֹהִים.

נר תמיד / יעל רן

ועשית אותנו לעם גדול,
הרבית זרענו ככוכבי השמים
הבטחתך למשה שומרת נפשנו
באדמת קדשך.
מארעות כבדים פקדונו,
על לא עול היותנו
ודפי ההיסטוריה כבדים מלרשם.

אה שמחתנו נר תמיד
אמונתנו דולקת.

המבדיל בין קודש לחול / מולי פלג

חול	בין
לא מאמין בקץ הימים, גם לא בביאת המשיח, ודאי לא על חמור לבן המשרך דרכו לארץ הקדש. אני מאמין בחול: בחול בונים ארמונות. בקדש הורסים אותם.	הייתי מצביא שלוח רסן לפני שהייתי מאהב. כבשתי ארצות אויב לפני שכבשתי נשים, וידעתי תאות שלל לפני שידעתי אותך. בין לבין, נביאי חרבן המשיכו להדפק בשערי נשמת.

קודש	המבדיל
יהודים מדברים על ארץ קדש, נוצרים על רוח קדש, ומסלמים על מלחמת קדש. הקשר בין קדשה לאלהים רופף כמו הקשר בין תשוקה לאהבה. בשני המקרים מנסים קנאים למלא את הפער במסעות קטל.	יהרת האמונה באל אחד שפדה פעמים רבות אל החרב את צניעות מגון האלילים. ולכן מצפוני לוחש לי להפעיל שקול דעת לפני שאנוכיותו של הטוטם תרדה בחביבות ההמונים. ומאד יתכן, שזמננו כבר פג וסאתנו רותה מהכיל. גם הפעם, הצל יאריך חיים יותר מהגוף המטיל.

הרהורי תשובה / נטלי ארביב

נוטשת את התפלה,
מציצה מחלון בית הכנסת,
החלון קטן
והחפש הוא גדול.

בנינים נמוכים פזורים סביבי
גגות צפופים
קקלפות גרעיני אבטיח לבנים.

זקנות מכסות ראש
מחיקות אלי.

"יתגדל ויתקדש שמה רבא,"
ואני אתן.

שוב מציצה דרך החלון
שוב נוטשת את אלקי

פְּרִיחַת הָאָדָם / תמר דוד- כריספי

הָאָבִיב בְּשִׁלָּל צָבְעָיו וְרִיחוֹתָיו
עוֹטֵף אֶת הָאָדָם
הַמְשִׁתּוֹקֵק שְׁחִייוֹ
בְּכֹל יְמוֹת הַשָּׁנָה
יִתְחַדְּשׁוּ וְיַעֲטֹפוּ
בְּיָפִי הַבְּרִיאָה.
חִפְץ הָאָדָם בְּחֵרוֹת,
כִּמְהָ לְשִׁחְרוֹר בְּנֵי עַמּוֹ
הַשְּׂרוּיִים בְּשִׁבִי פִיזִי וְרוּחָנִי!
תְּהִיּוֹת רַבּוֹת מִתְרוֹצְצוֹת
עַל דְּרָכָהּ שֶׁל אֲמוּנָה
וְעַל מֵהוּת הַתְּפִלָּה.
לְכֹל דּוֹר הַגְּדָה מְשֻׁלּוֹ
שְׂנוּצָרָה מִמְּצִיאוֹת הַחַיִּים,
יֵשׁ הַמִּתְמַלְאִים בְּתִקְוָה
נֶאֱחָזִים בְּתְפִלָּה
נִלְחָמִים עַד כְּלוֹת
וּמְאֲמִינִים כִּי עוֹד
תִּגִּיעַ הַגְּאֻלָּה!

נירוונה / עדי סגל ויסברג

אֵלֵהִים בְּנִירוּנָה
נוֹשֵׁף טְבַעוֹת עֵן
וְאַנְחָנוּ כָּאֵן לְמִטָּה
מְחַפְּשִׁים בְּהֵן צוּרוֹת.

איזה מין אלהים / שרה אהרונוביץ קרפנוס

אומרים חרדים ודתיים
ומאמינים מכל המינים
וטוענים יש אלהים
שם, גבוה בשחקים.

אז אימרו לי מי האלהים
שדמם כשמאמיניו הקתולים
אנסו ועינו ורצחו בשמו יהודים
באינקוויזיציה באותם הימים?

האם זה ששתק הִיה אלהים
כשהפרוטסטנטים, הנוצרים והפרבוסלבים
טבחו בשישה מיליוני יהודים
גם בהומואים ובצוענים?

האם גם זה הִיה אלהים
שקולו נאלם באותם ימים
כשמסלמים רצחו יהודים ונוצרים
קתולים ופרבוסלבים?

אז אולי שמו אינו אלהים
אולי הוא ישות זדון ומעללים
ואת זה שמכנה אלוקים
אנו עדיין מחפשים?

אמונה כזו / תמר אוקרט

יִצְאֲתִי לְבִדְק
הַתְּעַקְשֵׁתִי לְרֵאוֹת דְּבַר מָה
וְהִנֵּה הוּא - נֶע
בֵּין סִימָן כָּזֶה
בֵּין אוֹלֵי תְּשׁוּבָה
בֵּין סִפֵּק לְמָה שְׁזָה
אוֹלֵי עוֹד מִתְּהוֹה
אוֹלֵי זֶה כְּכֹר הָיָה

וְלֹא אוֹכֵל לְצֵאת מְזָה
עַד אֲשֶׁכִּיל לְחֹשֵׁב שְׂכָה
אֶפְשֵׁר לְנִדֵּד בְּאֵין כָּל פַּחַד
מְנַקְדָּה לְנִקְדָּה ; מִתְּנַדָּה לְתַנּוּדָה
מִנְצָחוֹן לְכִנְיָעָה ; מִשְׁאֵלָה לְתִשׁוּבָה
מִמְצִיאוֹת לְהַזְיָה ; מִעֶצֶב לְשִׂמְחָה
בְּאִמוּנָה כְּזוֹ
שְׂכָה זֶה טוֹב
וְטוֹב שְׁזָה כָּה

וְהִנֵּה הוּא - נֶע
וְלֹא אוֹכֵל לְצֵאת מְזָה
עַד אֶתְרַגֵּל לְהֶאֱמִין שְׂכָה
אֶפְשֵׁר לְנִדֵּד בְּאֵין כָּל פַּחַד
בְּאִמוּנָה כְּזוֹ
שְׂכָה זֶה טוֹב
וְטוֹב שְׁזָה כָּה

שמיכת במבי / תמי קויפמן

טפות המים הנושרות מברז המטבח
מעוררות אותי
ואני מקשיבה להן.
הקצב אחיד ונעים.
בין טפה לטפה הסתול שלי מתחנך בכפות
רגלי,
הגרגור שלו נמהל בנשימות שלי שיורדות
ועולות ויורדות
יחד אנחנו מסננים רעשים רעים
האמונה שלי עמקה ושקטה
אני הולכת בעקבותיה.
בחדר, התינוק שלי ישן, שמיכת הבמבי
שמעליו
נושמת.

בסוף היום נותרתי בובה.
בתחזית דברו שהקיץ יהיה קיץ קשה, שלא
היה כמותו
גם הסתו. אולי גם הקיץ הבא אמרו.
אני לא מפתעת.
אני אשה מחררת
שפני יקירי אוחזים בי
שלא אקרוס.
ביד אחת אני גומעת יין לבן לטשטוש הרגע
בשעה שכף ידי השניה
מתכונצת לאחז בשולי הספה
שלא אשמט.

*** / שירלי אברמי

ריח תחמיץ וניחוח חציר,
ערוב על גדר,
ושלט: לא להיכנס עם רכב בשבת וחג
שעון על קיר.
בצל הפיקוס השבתי שכאן
רק לעצים
שרשים באוויר.
איכר וחרמש על כתפו
על הסילו מציר.
בפגרת פועלות ומלכה,
חקלאות של עולם המחר.
תאנה תמר וזית,
עגלול בכניסה לבית.
שבו, המרק מתקרר...
בית כנסת כמקדש מעט.
שדה אליהו, ערב שבת.

אלוהים - הוראות הפעלה/ אלעד טולדנו

אָלוהים לא אוהב שְמֵאֲמִינִים בּוֹ
זֶה גּוֹרֵם לוֹ לְהִרְגִישׁ שֶׁהִתְמַסָּחֵר
הוא רוֹצֵה לְהִרְגִישׁ שֶׁמְקַנְאִים לוֹ
שְׁמִרְגִישִׁים שֶׁהוא חֹסֵר

אָלוהים גַּם אֶת עֲצֻמוֹ בְּרָא
חֲצַב חִקֵּק בְּתַעֲלוֹת הַזְּמַן
אִפִּי מִיַּחַד, בְּעִיִּיתִי
גָּאָה בְּרֹאשׁ מַרְכָּן

סוֹתֵר אֶת עֲצֻמוֹ
וְגַם לְלַחֵי הַשְּׂנִיָּה שֶׁלָּךְ
אוהב בְּכָל לְבוֹ
וְרַק מְרִים הַמְּשׁוּכָה

וּכְמוֹ פּוֹכֵב הוּא נֶעְלָם
בְּהִבִּיטָךְ בּוֹ יְשִׁירוֹת
זְוִית הָעֵינַן הַמְּטֻשְׁטֵשׁ
הַשָּׂאֵר תָּמִיד בְּכוֹוֹנוֹ

אִם הַצָּצָה בּוֹ לֹא תִחַמַּד
לֹא יַעֲלֵם עוֹד לְעוֹלָם
בְּלֹאט בְּטַח בְּרֶךְ חֲסִדוֹ
שְׁיִמְלֵא הַלֵּב הַתָּם

אמונה/ עדן שפילמן

יתן הזמן

לאהב את מה שקיים,

לראות את שארית החשכה

כה מעצמה

מעצם היותה

נאספת לזריחה

גחלים / עידית גילאור

העֶצֶב –
אינו מפרפר בגסיסה
ולא עוזב אֶל עולם שְׁכָלוֹ טוב.
בְּכַנְפָיו הַשְּׁקוּפוֹת הוא מְזַמְזֵם בְּתֵדָר
הַמְתֵּהוּהָ לְכַדֵי הָרֶגֶל
בְּאֶזְנוֹ הַמְטִלְטְלוֹת
מִמְסֻעוֹתָיו.
מְחוֹרָר
אֶת עוֹרְנוֹ הַמְאֵבֵן מִמֶּשָׂא עוֹדֵף
וּמִבְעִיר
נִיצוֹצוֹת שֶׁל תִּסְכּוֹל
בֵּין גַּחְלֵי הָאֲמוּנָה
הַלּוֹחֲשׁוֹת
בְּקִמִּין חַיִּינוּ.

אל המלחמה/ איתי בן מרדכי

אָל הַמִּלְחָמָה
אָנִי חוֹזֵר
לֹא מוֹתֵר
חִי אֶת הַחֲלוּם
שֶׁל חַיֵּי שְׁלוֹם

אֶלֶת הָאֵהָבָה
אָנִי בָּא
מְכַלֵּה בְּאֵשׁ
אֶת כָּל הַמְּבַקֵּשׁ
רְעָה

אָל הַיָּם
נֶעֱלָם
מִשְׁקִיט סְעָרוֹת
בְּלֵב הָאָדָם
אֶל הַמְּצוּלוֹת

אֶלְתוֹכִי
אָנִי שָׁב
מוֹצֵא מְקַלֵּט
בְּאֶמוּנָה, בְּעֶצְמִי
בְּכָל מִצֵּב

מעל לשירה/ קארינה ס. לינצקי

אֶנְחָנוּ מִתּוֹכָחִים עַל אֱלֹהִים:
כְּמוֹ נְדוּנִים לְמֹת עַל שְׁעַת הַתְּלִיָּה
כְּמוֹ שְׁחֻקְנֵי שַׁח הַמְּחַקִּים מֵהַלְכֵי יָרִיב
כְּמוֹ שְׁנֵי מִתְאַמְנִים בְּסִיף
לְפָנַי הַבְּחִירָה לְנִצְיָגוֹת בְּאוֹלִימְפִיאָדָה.
אֲתָה גּוֹבֵר "אֱלֹהִים מְעַל לְשִׁירָה"
פּוֹגֵעַ בִּי בְּאֵבִי הָעוֹרְקִים וְאֲנִי צוֹנַחַת,
פּוֹרֶשֶׁת מֵהַזִּירָה, הַתְּשֻׁמֵּעַ
אֶת לְחִישָׁתִי הָאֲחֻרוֹנָה
"מְעַל לְשִׁירָה",
יֵשׁ רַק שִׁירָה טוֹבָה יוֹתֵר."

גם כִּשְׁהִיא כֹּה קִטְנָה/ יעל גלי

גם כִּשְׁהִיא כֹּה קִטְנָה,
היא נְחוּצָה.
היא כָּל כָּךְ נִפְלְאָה,
בְּלִעְדֵיהָ אוֹמְרִים שְׁהַחַיִּים קִשִּׁים.

אֶלְפֵי שָׁנִים אֲנָשִׁים אוֹתָהּ מְחַפְּשִׁים:
בְּאֵלִילִים, בְּאֵלִים וּבַדְּפִים.
היא חוֹצָה גְבוּלוֹת, אֲרָצוֹת וַיָּמִים,
וְכָל אֶחָד אוֹמֵר: "שְׁלִי הִיא",
וְגַם שְׁאִין הוֹכְחָה,
היא לא נִשְׁכָּחָה.

פַּעַם נִיטְשָׁה "הֶרַג אֶת הָאֱלֹהִים",
וְסִפֵּר כִּי: "אֱלֹהִים מֵת",
וּבְכָל זֹאת אֵין מְקוֹם קְבוּרָה
לְזוֹ הַגְּבוּרָה הָאֲמוּנָה.

סְכוּי שֶׁל אֶחָד לְאִינְסוּף/ רויטל גולדשמיד

כְּמוֹכֵן. אֶת יְכוּלָה לְהֶאֱמִין.
אוּ שְׁלֵא.
אֶבֶל נֹסִי רָגַע לְדַמִּין
מִזְלַג עִם שֵׁן אַחַת
מִרִים גְּרָגֵר חֹטָה
מִהֶרְצָפָה
תְּנֹסִי
לְדַמִּין
קְבִיּוֹת קֶרַח קְפוּאוֹת
מִתְגַּלְגְּלוֹת בְּתוֹךְ
כּוֹס לֵלֵא תְחַתִּית
שׁוּב וְשׁוּב
עַד שֶׁהֵן נֶעֱמְדוֹת זֹעַל גְּבִי זֹעַל
וְיִזְצָרוֹת גְּשֵׁר
אוּ קִשְׁת
אוּ רוּחַ

הֵאֵם זֶה קֶרַח?
לֵא.

הֵאֵם זֶה אֶפְשָׁרִי?
בְּוֹדֵאִי.

ימים באים / מיכל בר חיים

כִּשְׁהַכֵּל הַפֶּךָ פִּתְאוּם שְׁחַר
וְאִי אֶפְשֶׁר הִיָּה יוֹתֵר,
אֶתְּה נֹסִית שֵׁם
לְרֵאוֹת קֶצֶת אוֹר
לְהֶאֱמִין שְׁיִגְמֵר.

וְהִנֵּה בָּאוּ הַיָּמִים
צְבָעִים שְׁבִים אֵט לְמִקְוָמָם,
בְּאֲמוּנָה שְׁעוּד יִהְיֶה פֶה טוֹב
אֶתְּה חֲזָרְתְּ, בְּשִׁבִילִם.

כִּשְׁהַכֵּל הַפֶּךָ אֶפֶר
אָדָמָה, אָדָם וְדָם
אֶתְּה מִצָּאת נִקְדוֹת שֶׁל אוֹר
לְהֵאִיר שֵׁם לְאָדָם

כִּשְׁהַכֵּל הַפֶּךָ אָדָם
אָדָם
וְאָדָמָה
וְדָם

וְלֹא הִיָּה אוֹיֵר
וְכֵן הִיָּה
כָּל כֶּךָ הִיָּה
קֶשֶׁה לְנִשְׁמָם.
אֶתְּה נִשְׁמָת, בְּשִׁבִילִם

כִּשְׁהַכֵּל הַפֶּךָ עֶפֶר
כִּבְר לֹא אָדָם כִּמְעַט בְּלִי דָם
אֶתְּה יִדְעֵת שְׁיִהְיֶה מִחֵר
שְׁעוּד תִּצָּא מִשֵּׁם, אָדָם.

לכלב שלי אין אלוהים/ משה ויג

פְּלָבִי לֹעֵס הַעֶצֶם וְאִינוּ מוֹדֶה לְאֱלֹהִים
הוּא רוֹבֵץ עַל יְצוּעוֹ וְלֹא חוֹשֵׁב עַל אֱלֹהִים
הוּא מְנִיחַ אֶת רֹאשׁוֹ עַל יָרְכִי
עֵינָיו חוֹמֹת מְבִיטוֹת בִּי בְּהִכְנָעָה,
וְכִי אֲנַחֲנוּ יוֹשְׁבִים שְׁקֵטִים
בְּרִגְעַת הַזֶּה לְשִׁנֵּינוּ אֵין אֱלֹהִים.
(כָּל אֶחָד וְהָאֱלֹהִים שְׁלוֹ)

האהבה יושבת בטוחה/ מירה הרשקו

החלומות שִׁבְנו
וְהַזְמַן לֹא נָח
הָאֵהָבָה יוֹשֶׁבֶת בְּטוּחָה
עַל כֶּסֶם הַמְלוּכָה,
לֹא תוֹפֶסֶת אֶת הַדְּמָעוֹת

וְלֹא אֶת הַזְמַן
לְעוֹלָם נִשְׁאַרְתְּ צְעִירָה
הָאֵהָבָה.

וְכִשְׁאָבִיב חֶלֶף
הַזְמַן לֹא נָח
הֵקִיץ יְבִיא אֶתֹו חֲמֵלָה וְחָם
הַיָּם יִשְׁטֹף הַכֹּל
גַּם אֶת מֶלַח הַדְּמָעוֹת
וְאֶת תְּבוּאֵי יַחֲפָה
הָאֲדָמָה
מִזְמַן הַקִּיצָה מִשְׁנֵתָה
צָאִי גַם אֶת מִתּוֹךְ הָאֲגָדָה
לְכִי לִפְנֵי הָאֱלֹהִים
שֵׁם נִמְצְאִים חַיִּים
שְׁלָמִים.

תשובה/ נעמי תדהר

מסירות נפש נדרשת של שנוי טבע והרגלים
להתחבר למקור השפע והברכה
לאין סוף
עבודת הנשמה תהליך עמק
שיבה לנפש האלוקית שבי.

התרככתי חפשתי את התפלה שהיא זעקה
תפלה לרפואה
להתודע
לומדת תפלה.

אצלי דולק האור
בתוך המבול
לא מביטה למטה
וקיו ניצוצות בענן
בצונמי יש תקווה
התפללתי לרגע שהרוח תשא אותי
ותצמיח כנפיים.

זו היא מדברת / מיכל פרי

היא עולה מהמדבר, מתגלמת
מחולות זהבים, עטויה
בגלימתה הזוהרת, גרגירים גרגירים
מצרפים לצורה.

ועוד מעט הגרגירים יתפזרו.
יהפכו לרצונות שבורים, לפסוֹת הנה עפות
ברוח.

היא תשוב אל החולות שמהם חצבה.

אולי שם היא תמצא את האל רואה,
אולי שם היא תמצא את האל שומע.

מעולם לא השמיע קול, קולו
בדממה.

זו היא מדברת, זו היא רוצה, זו היא
מרעישה, זו היא צורחת,
זו היא מרגישה, זו היא בועטת, זו היא
כועסת, זו היא מתפוסת,
זו היא שונאת, זו היא פוחדת, זו היא
אוהבת, זו
היא.

בורא עולם בכף ידך / עידו פאול יצחייק

מקים מגדלור על שפת האגודל ויוצא לגלות
אצבעות רחוקות:
קורא את כף ידך כמפת אוצר
מקשיב לרטט פעימות הכפלים שבעורף,
חורט בנקיק האצבע מחשבות אסורות
מפיץ מעשיות ושקרים ממגדל האמה
חולם בהקיץ על הקמיצה האסורה,
ממשיך במסע למציאת תרופה לחיים שעל
פני האדמה.

לאחר שנים של נדידה מגלה יבשת חדשה:
יורד לאדמה ונוגע בבטנה הרפה
מרוה את צמאונה
זורע בה אהבה חדשה.

מקים בית מקדש לקמיצה הקדשה
כותב את ההיסטוריה מראשית ועד סופה
שונה יין עד צאת הנשמה
כותב מכתב בבקבוק זורק אותו לים
בארץ זרת זבת חלב ודבש.

הוא יופיע / סיגל רוטר

ראיתיך, מה יפה את.
צופיה למרחקים.
בואי בואי ונלכה.
עזבי השער ונברחה.

לא אוכל נער חמד,
כי לבי הוא לאחר,
כי נשבעת ליצפות,
עד ישוב אהובי.

ולאן הלך הוא, ילדה,
אולי תיחלי לשוא?
האם יחזר,
האם יזכר,
אולי שכחך זה מכבר?

לא שכח, אף כי רחוק הוא.
בלבו נושא דמותי.
על פני גלים ים
מקיף הוא עולם סביב.

אכן, ילדה, נאמנה את.
ידעתי זאת תמיד.
הנה אני. קרבי אלי.
הלא חזרתי שנית.

יצחק / עומר ארבל

רק אל תנסו
ביזם הקדוש
לדבר אל נפשי
לטחן את הראש
הטנפת עוטפת
סותמת פתחים
אני על הכביש
לא מרגיש כאבים

אולי רק את זה
ביזם הנורא
תזכירו אותי
אני יצחק בן שרה
פעם לבשתי
טלית לבנה
עד הקרבן
שאבי העלה

תנו לי כוס מים
תנו לי לשתות
אני בבוקר מטנפים
אתם בטליתות
מה אתם אומרים שם
יש לי בדלים באזנים
אתם ממלמלים
אני צריך כוס מים

תנו לי כוס מים
אל תתנו רחמים
לא צריך שיציל
היזשב במרומים
תנו לי
ואחזר לקרטון
אתם תחזרו
לאותו תאטרון

תנו לי כוס מים
תסתמו את האף
טוב לי על אספלט
לשכב מטנף
בינתיים אני
מלכלך את יומכם
תנו לי
ואניח לכם

* / עמרי לוי

לבִּתְךָ;
לבֵּת חֲמָאָה.

בְּכֶרַח אֶתָּה אוֹצֵר מִבְּטִי-חוּץ בְּהִיכְלוֹת
זְכוּכִית
שְׁחוּנָה נִלְחָשֶׁת בְּךָ, רוֹעֶצֶת וּקְפוּצָה
אִם יִשְׁנֶה חֲרָדָה, אֲזִי חֲרָדֶת יָבֵשׁ
הַכִּיל מִרְקָן עֲכָשׁוּ; הַכִּיל נִכְלוּלִי בְּדַרְפוֹ
אֶתָּה בָּא אֶל קִמְץ הָאוֹר הַמְּשֻׁחַז בְּפֶתַח
הַבַּיִת
מֵאֲצִילוֹ כְּמוֹ הִיָּה הַשְּׁמֶשׁ כְּלָה
בְּפֶרוּק הַדְּבָרִים אֶתָּה מִמְּשִׁיג
הַתְּנַחֲמוֹת
כּוֹרֵעַ אֶל הָעֵץ וְהָעֵץ הוֹמָה; וַיִּמְתְּקוּ הַמַּיִם.

בִּיעֵף, גּוֹלָה מִבֵּט
שְׁלֵא יִדְעֶת שְׁאֶתָּה לֹא יְכוּל
בְּלַעֲדִיו

שיר הלל / יהורם גלילי

גופך הזעיר מכה
נאון סגלגל,
עטוף ברחם
פלסטיק שקוף.

צנורות מתפתלים
קשריגי גפן
על עורך הצהבהב
נעוץ המחטים.

ראשך עטוי תחבושות,
שפתיך ממצמצות,
למראשותיך חמסה
לסגלה וסדור לרפואה,

ואביך מביט בך
כלא מאמין.

מִים לַיָּם / שרון אביטל

במקום דָם
זֶרֶם בְּרִידֵי יָם
לא יֵם כָּחַל שֶׁל אֶצְלָה
יֵם שֶׁל מֵרַחֵב וּנְשִׁימָה
כָּחַל שֶׁל חֶפֶשׁ וְדָגִים
בְּנִיחוּחַ יוֹמִיּוֹמֵי שֶׁל אֵינְסֹפּוֹר
צוּרוֹת חַיִּים
אֲבוּלוּצִיָּה שֶׁנִּמְתַּחַת מֵאֵז
שֶׁנִּשְׁמָתִי דֶרֶךְ הַזִּימִים
לִפְנֵי שֶׁהִתְחַלְנּוּ לִסְפֹּר רְגָעִים.
כָּחַל שֶׁמֵאֲפָשֶׁר לְהִתְבּוֹנֵן בְּנִבְכֵי הַשּׁוֹנִיּוֹת
כָּחַל שֶׁמֵתְעַרְבֵּל בְּסַעֲרוֹת
שֶׁנֶּעַ בְּרִים מֵלַח וְדַמְעוֹת
שֶׁמְטַפֵּטֵף כְּמוֹ הַקֵּלָה
קִרְרוֹת וְטֵהָרָה
גְּלִישָׁה לְאֶפֶק
בְּלִי נֶמֶל וּבְלִי גְבוּלוֹת
בְּלִי רֵאשִׁית, בְּלִי צְפִיּוֹת.
פּוֹעֵמַת טוֹבֵלֶת כָּחַלָה
שׁוֹחָה בְּלִי סוּף, בְּלִי הַתְּסָלָה
בְּלִי מוֹת, בְּלִי בְּרִיאָה
כְּלִי תַפְלָה

תקווה / שרית מדמון

לא אני לא מבינה
איה יכולה להיות בארצנו עוד שואה
כמה רע כמה שנאה
כלפי פרחים של אור ואהבה

איה יתכן שהזכות לחיות
צריכה הסברה???
הראש לא יכול לשאת את גדל הזנע
אין אדם בעם הזה שלא נכנה

עקשו פואב
עקשו לא פשוט
צריה כוח
צריה סבלנות

אחרי השפל עוד תבוא הגאות
אלו כוחות הטבע
ואת זה אף אחד לא יקח מאתנו לרגע
בין בכי לכעס יש בי גם המון תקווה

ליום שאחרי המלחמה
לחיים טובים ובטוחים
יש בי אמונה שנושאת עמה ברכה
לאחדות שתשאיר אותנו אחים, לא רק
בזמנים קשים

אַמוֹנָה בְּאַמוֹנָה / תאיר ברלין

אָני עֵדִין מְהַרְהֵר בְּאַמוֹנָה בְּאַמוֹנָה,
וּבְאַמוֹנָה בְּאַמוֹנָה בְּאַמוֹנָה
וְכֵן הִלְאָה.

כְּמוֹ לִתֵּת לְעֵינַיִם לְהַעֲצֵם בְּחִשְׁקָה,
כְּמוֹ לְהַבְלֵעַ בְּמַעֲרַבְלֵת וּלְהַכְנִיעַ אֶל הַסְּחִיפָה
כְּמוֹ שְׁלוֹה.

אָני עֵדִין מְהַרְהֵר בְּאַמוֹנָה בְּאַמוֹנָה
מִמְּשִׁיךְ לְהֶאֱמִין רַק בְּהַרְהוֹר בָּהּ.

אמונה / זהבית סבג

אני לא מאמינה בחתנות
ולא בשבע ברכות.
אני לא מאמינה ב"זהר" ובבריתות
ולא בשמור דכוי בנות.
אני לא מאמינה בגברים צדיקים
ולא במים קדושים.
אני לא מאמינה בגיז'דורים על קברים
ולא בחינות ובארועים.
אני לא מאמינה בפתיחת שלחן של הביקר
בשבעה
ולא בערבי קריוקי שמתחילים בחשכה.
אני לא מאמינה בסבה למסבה
ולא באכילת אשכים של חיה פריה.
אני לא מאמינה בקמעות
ולא בהעלאת קרבנות.
אני לא מאמינה באמונות תפלות
ולא בברכת הבית מקשטת בתמונות
של רבי זקן עם חכמת חיים
שאמר להורי "תפחדו מאלהים".

בענווה / רם הרשטין

דע את מקומך הזמני
גוש חלקיק זמן אנוכי
מתוך אלפי דפי היסטוריה.

מגע אלוהי רגעי
של שובל אנוש
רק צל עובר
מרפרף ברוח אלהיה.

פעימה אחר פעימה
נשמה אבודה
ועוד נשימה ארעית.

דע את מקומך האמתי
בענוה
כי מחר תאסף
אל אבותיך.

אופק/ אמירה אמיתי

האל מראה לי אור בוקק, זוהר,
אומר לי שם נמצא אפק.
למה זה שם איפה ה' הידיעה?

אני שולחת אצבע,
לא מגיעה, לא נוגעת
רק מראה, רק רואה.

האם נגע ב"שם" ?
מתי תחבר לאפק
ה' הידיעה ?

אמונה/ בנימין בנימין

שמים אדמה
גוף נפש
אור חשך
טוב רע

צועד מונה
מעלה מטה
עבדות חרות
זלילה אפוק

תאנה תשוקה אדישות
אהבה שנאה
חם קרירות
חרף קיץ
אמונה כפירה
אני ואני הזולת החבר השכן
אז מה
מי בוחר
חמץ כשר
טועם...
נסתר נגלה
סקרנות... תיס

מהי...
היש מחליט
בשם מי
קשר... בין מטה וזה של מעלה

ירח כוכבים
טבע... אסונות
שוב... אחפש
היש שומע
האומר הנדסט תודעה
רב הנסתר
במה אאחז
שואל ועונה...
אמונה תהיה
פסח מצה מרור
עבדים היינו
אל החפש נשלחנו... שואל
ים סוף חתכנו
עשר מכות הורדנו
נסים חוינו
הראש הרמנו
הזמן הזמן
אגדה קראנו
מצה טעמנו
יין קדשנו
חג גדאי שרנו
לארוחה המתנו...
אמונה נאמר....

פְּסִיפּוֹס / דויד לידר

סוף השבוע הגיע ועמו העתונים
והחלות לשלחן קדוש.
גשם מעטר את העיר
ואני מביט בשמים מדי שעה.
במסע לאיתקה יש נחמה
אך הקרקע אינה יציבה.
נאחז בקוסמי לב ומעין
ובתשוקה לחיים, לשירה ולאהבה.
מתוכם אני בא בשערי אמונה,
בשעורי תנ"ך נסחף אל פרושים,
כמו מנסה לשבץ החלקים
לפְּסִיפּוֹס שלום.

תחריר / גלית גור

הִיקוּם נִפְרָשׁ כְּמַרְבֵּד
הַמְעוֹפֵף בְּגָלִים
בֵּין עוֹלְמוֹת.
עוֹלְמֵי וְסַעֲרַת נִפְשֵׁי
נִכְתָּבִים כְּנִקְדוֹת.
קְדִימָה אַחוֹרָה
אַחוֹרָה קְדִימָה
נִקְדָה
סְפוּר
נִקְדָה
סַעֲרַת נִפְשׁ.

פְּרוּשֵׁת יְדִים
נְעָה בְּסַחְרוֹר מוֹפְתֵי
סְבִיב סְבִיב סְבִיב
כִּפֵּר תַּחֲרִיר.

כְּמוֹ קְרוּסְלָה
מְקַבֵּלַת תְּנוּפְתֵי מְהַרוּחַ
מְמַרְיָאָה וּמְשִׁיקָה כָּנָף
מְעֵלָה מְעֵלָה
בְּכִפֵּר תַּחֲרִיר

מִבֵּט נִפְרָשׁ כְּמַרְבֵּד
מִמַּעַל
הַעוֹלָם נִדְמָה כְּנִקְדָה
בֵּין אֲלֵפֵי נִקְדוֹת
סַעֲרַת נִפְשׁוֹ
הַתְּכַדְרָה לְכַדֵּי רֵאשָׁה שֶׁל
סָפָה.

"שליחות"/ אשר וינשטיין

עת נתבונן
על העולם
מהירח
על יבשות
והימים האדירים
בין
הירדן לים
נבחין
באי פורח
חלקת "גן עדן"
עטורת
אלפי שירים

אזי נבין
את שליחותנו
בארצנו
את תפקידנו
ב"שרשרת הדורות";
להיות נדבך
אשר ממשיך
את קיומנו
בהדליקנו במחשך
אלפי אורות!

עת נתבונן
מ"עיר - דוד"
על הירח
עם חיזכו המסתורי
שבוע השנים
זה שתמיד
בוהן היטב
פני
כל אורח;
מהבריאה
ועד
לאלו הימים

אמונה זה דבר שבפנים / בלפור חקק

האור גנוז בתוך הנר
הארץ בתוך השבילים
צפונה.
השמן גנוז בתוך הזית
והשיר בתוך המלים –
אמונה.

כל אבותי מקל הדורות
צפונים בי גנוזים בעור.
הם מדברים מתוכי קולות
בפתנת שירשתי
מאמי, פתנת אור.

אמונה זה דבר שבפנים
הם לוחשים לי
בהמלה הרועשת.
ונפשי נקדשת.

קולה של הדרך / דליס

קולה של הדרך, שלא אמדה הקפיה
והוליקה שבילים, ערפלי אין-סוף,
ואולי האדם, שנצב בתקנה
מול הקולות
נשאר
כי לא ידע הרבה
כי שמע כל חזיו פעמוני געגועים להר אלקיו
וכל מה שפעם חלם הפך לו להד.

קולו של הבית, שידע לנצר קירותיו,
מאגר הדריו מטמוני-פלא
פועם
והאדם, שהפיר בתבונה כל סדק ומשקוף,
שר מנפשו את הקריאות הקטנות
וחלומותיו אדים מרחפים
עתים מחולות וזמירות
עתים כתבי קדש חקוקים על קיר

*/ דנה אריאלי

אלוֹרָה – שְׁנֵי שְׁתִּילִים קְטָנִים
חֲסָרֵי שְׂרָשִׁים
מִזְכָּרַת שְׁנִשְׂאֲתִי מִחַיֵּי הַקּוֹדְמִים

הֵם עוֹד יוֹצִיאוּ פְּרִיחָה צְהָבָה עַל עֲמוּדִים
זְקוּפִים

דְּבוּרִים יְבוֹאוּ אֶל הַצּוּף
גַּם חֲפוּשִׁיזוֹת בְּשֶׁלֶל צְבָעִים
וְאוּלֵי אֶפְלוֹ
צְפוּרִים

אנא!!! /ורדה גנזך יונגרמן

בְּדַרְכֵי בְּשׂוֹת חַיִּי
דְּרוֹר נִתְּתִי לְמַחְשְׁבוֹתִי
עֵן קִבַּעְתִּי לְמִרְאֵשׁוֹתִי
עֵת יֵצְאֵתִי לְהִזְיוֹתִי
לְטָפָה הַרוּחַ פָּנִי
וּבְהִקִּיץ בָּזָה הַחֵלֶד הַפְּתוּחַ
חֲדָרוֹ בִּי הַגִּיגִי
נִפְשִׁי בְּקִשָּׁה מְרֻגָע
גּוֹפִי נִרְתַּם לֹלֵא נוֹע
וּמוֹחִי נָשָׂא תְּפִלָּה בְּנֵהִי קִטּוֹע
אֲנָא אֱלֹהֵי, אֱלֹהֵי הַחַיִּים אֱלֹהֵי הָאֲחֵרִים
הַקֵּל עַל כָּל אוֹתָם הַנִּפְגָּעִים
עֲשֵׂה חֲסָדִים, הַעֲנֵק רַחֲמִים
אֲעֲשֵׂה עִמָּךְ יַחֲדוֹ
לֹלֵא קִמְצוּץ רְצוּץ וּבִלֵּא תִרְוֹץ
אֲמִנָּה עֲצֵמִי לְצַדִּיק
אֲטַבֵּל רֵאשִׁי בְּעָרִיסַת הַתְּקוּהָ
חֲזַקְנִי, אֱלֹהֵי, חֲזַקְנִי בְּעִבּוֹר יְקִירִי
הַקִּיצְנִי מִחֲזַקָּת, עֲשֵׂנִי מִחֲזַקָּת.
וְאֲנִי בְּכֻלָּל בְּאֲמוּנָה אַחֲרַת
מִדּוֹע אֵת כָּל זֶה בְּחִלְיָמָה מִבְּצָרֶת?

חיפשתי אמונה/ חן קפלן

חיפשתי אמונה בשבת השחרה,
כשהחומה נפרצה והעירה בערה,
חיפשתי אמונה בשדות השבר והגבורה,
כשהפסקת האש הלכה והתפוררה,
חיפשתי אמונה גם בין דפי ההגדה,
בין עבדות לחרות, בין חלום לאגדה,
חיפשתי אמונה בין שואה לתקומה,
כשקול חטופים נשמע מתוך הדממה.

המכתב לעתיד, מפתח האמונה / הרצל חקק

זֶה הַצּוֹ: כְּשֶׁהַדּוֹר אֵינוֹ. לְקוֹם לְמַעֲנוֹ.
נְשָׁמוֹת מְחֻכּוֹת לְשִׁירָה, לְשׁוֹרָה
שְׂמֻחָה, שְׂנֵגְרָה מְמַגְרָה. חֲלוֹם עֲנֵג
שְׂנַמּוֹג. לְלַחֵשׁ שְׂמוֹ. אֹר מְפָרֵשׁ. לְאַרְב
כְּצֵל נְמַלֵּט. לֵיד אֲרוֹן שְׂנֵשֶׁדֶד. אֵין זֶה
רָגַע סֵתָם. כְּתַפְלָה, מְזוֹזָה. דָּף שִׁירָה.
וְהוּא סוֹד נוֹרָא. צוֹ שְׂנֵחָבָא. לְדוֹר הַבָּא.
לְנִשְׁמָה. "נַעֲשֶׂה וְנִכְמֶה". קְרָאוּהוּ בְּגִנְבָה.
בְּאֵהָבָה. נְבוֹאָתוֹ כְּפַעֲמוֹן, מְנַגִּינַת תְּמִיד.
נְהִי הָאֲרוֹן יְמַרְר. פְּעִימַת הַמְּנוֹן מְצַמְרַר:
'מוֹכֵן וּמְזַמֵּן לְהַעֲיִד'. זֶה מְכַתֵּב לְעֵתִיד

בְּבִהַק שְׂחָרִית. תָּף אֹר שְׂמֻחָה,
שְׂמֻחָה בְּכֶם. מְבַפְּנִים. שְׂבָרִירִית.
לְבֵן שְׂקִיפּוֹת סְפִירִית. נְצָנִים נְפִדִים
בְּאִישׁוֹן סוֹפָה. פָּרַח בְּשֶׁךְ הַשְּׂכָמָה.
עֵינִים. שׁוֹשְׁנוֹת. אֲדָמוֹת. עֵדוֹת.
שׁוֹרוֹת לְלֹא שְׂפָה. נְשָׂקָה.
נְשָׂקָה מְעַטְפָה. הַמְּפָתַח לְסוֹדוֹת
מְסֻתָּתָר. הָאֲרוֹן אוֹלֵי זֹכֵר, מָה גָר
בְּמַגְרָה. רְזִים, תְּבַת סְתָרִים. צְרוּבֵי
אֵלִם. בְּדָפֵי סוֹד. שְׂפַת הַגְּחֻלָּת. נְצֻבוֹת
הָאֲצָבָעוֹת אֱלֵהֵיוֹת. נִיצוֹץ יְמַרְיָא.
פּוֹעִים עֲפֻעֵי הַשְּׂחָרִית:
סְרִים נוֹגִים. נוֹגִים רִיִּסִיָּה.
הַמְּסֻתָּאוֹרִית. שַׁח הַשׁוֹשֵׁן. נְעוֹר
לְסִלִּיחָתָהּ. כִּי יִנְגֵן. לְחִיּוֹ.
לְלַחֵן הַגֵּן. שְׂקִיפּוֹת. מוֹבָן.

הסברים / טלי ברק

גם מחר היא תזרח,
תלוייה על חבלי-
אמונה או הסבר פיזיקלי אחר.
קה או קה,
כל המאמינים בבקר שיבוא
מספקים חוטים נעלמים כהסבר.
מפץ גדול או אל כל-יכול,
תהו ובהו מתפשט לכדי יקום,
הסברים עלומים להבטחה
שגם מחר, השמש תקום.

אל תעירו / חנה קב רוט

אֵלֵהִים יִשָּׁן
בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי נָח
מֵאֵז הוּא גַם נָם
מָה לוֹ וּלְפָגְעֵי הָעוֹלָם?
מָה לוֹ וְלַמְלַחְמוֹת
שֶׁנֶּעֱרְכוֹת בְּשִׁמוֹ?
דוֹבְרֵי עָלֵי אֲדָמוֹת
אֶהְבֶּה עַל לְשׁוֹנָם
קְנָאוֹת בְּגֵרוֹנָם
וְשִׁנְאָה בְּלִבָּם.
וְהוּא-נָם!
אֵל תְּעִירוּ וְאֵל תְּעוֹרְרוּ.

* /יובל ששון

אָמוּנָה, לַעֲשׂוֹת טוֹב, זֹאת מְטַרֶת הָאָמוּנָה.
מוֹבֵן לְרֵב אֲנָשִׁים מְאִינִים בְּדַבָּרִים טוֹבִים,
חַיִּיבִים, מְעַצִּימִים, אֲבָל לַפְּעָמִים הֵם
מִתְבַּלְבְּלִים
וְלֹא תָמִיד הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה זֹכְרִים שֶׁהָאָמוּנָה
שְׁלֵהֶם הִיא שְׁלֵהֶם, לֹא שֶׁל אֶף אֶחָד אֲחֵר.
נֹו, וּבְשִׁנְיָה שְׁאֲנַחְנוּ שׁוֹכְחִים אֶת זֶה יֵשׁ לָנוּ
נְטִיָּה לַפְּגוּעַ בְּאֲנָשִׁים אֲחֵרִים בְּשֵׁם הָאָמוּנָה.
הֵי! זֶה קָצֵת מִחֲטִיָּא אֶת הַמְטָרָה.

לא מאמינה בבגידה / שושנה ויג

היא לא מאמינה בבגידה
אין אצלה במלון מנח למלה
מזמן המירה נאיפה
ברבוי אהבות
היא החליטה
שאין בעולמה רק עבודה
היא תמיד מתחלקת לשנים
לפעמים לשלושה
וכשהוא בוגד בה
היא נקרעת מקנאה
מפיסת את עצמה
שוב בבגידה
הולכת קצוות
על עקבים
פורשת כנפים שוב ושוב
דואה אל החפש
ושוב הסדק מתמלא בבגידה

אמונה / מיכל שחר

אָמוֹנָתִי נִסְדָּקָה עִם קוֹל תְּרוּעַת הַמִּלְחָמָה
וְדַהְרוֹת פְּרִסּוֹת סוֹסִים רָמְסוּ לְבִי לְלֹא חֶמְלָה
עָשָׂן וְשִׂרְפָה דָם נִרְצָחִים וְאַפְלָה
שׂוֹאָה

וַיֵּשׁ בִּי רֵעַד גּוֹף וְזִכְרוֹנוֹת עֶבֶר
מִרְאוֹת חֶרֶבֶן וְחִשְׁכָה לְבִי
נְחַמֵץ וְנִסְדָּק, וּמְזִיל דְמָעָה
וַיֵּשׁ בִּי רֵעַד גּוֹף וְאוֹר זְרִיחָה
מִבֶּט אֶל גִּיבוֹרִים עֲזִים נוֹשְׂאֵי תְקוּמָה
נֶצֶן עֵלָה יִרְק מְבַצֵּץ מִתּוֹךְ הַתְּכוּל
יְצַמַח יוֹרִיק שְׂדֵה חֲמִנְיֹת
נוֹשֵׂא אֶלְפֵי שְׁנוֹת אוֹר
לְבִי נִרְעַד, יִשְׁקוּט

אין אלוהים / מיקי אלטמן

אין אלוהים
ולא הִיהַ מעולם.
ואם הִיהַ
הָרִי שְׁעֵבֶר לְמִקּוֹם אַחֵר.
ואם עָבֵר
לא יָשׁוּב.
וְגַם אִם אֵי פַעַם יָשׁוּב
יִהְיֶה זֶה לְרִגַע אֶחָד
שְׁלֹא חָרְיוֹ יַעֲלֵם שׁוֹב
כִּי הָרִי גַם לוֹ
אין אלוהים.

אלוהים שלי / דבי סער

אֱלֹהִים שְׁלִי מִתְגֹרֵר
בְּרוּחַ שְׁבִין הַמַּלְיָם
עַל גְּבוּל הַבְּלִתִּי אֶפְשָׁרִי
הַמְבְּדִיל קוֹרָה מִנְדָּמָה.
אֱלֹהִים שְׁלִי מִתְגַּלָּה
בְּסִפְרֵי הַקֶּדֶשׁ
וּבֵאוֹתֵיזוֹת הַקְּטָנוֹת
שֶׁבְרָשִׁימַת הַמַּכְלֵת.
"אֱלֹהִים שְׁלִי, אֵיכָה?"
אֲנִי שׁוֹאֵלָת
וְהוּא מְנַסֵּחַ הַיֵּטֵב אֶת
שְׁתִּיקָתוֹ.

אמונתי אהובתי / מיקי הראל (בהשראת חשיבה סופית)

1.

יִפְעַת טֹבַע נִמְזַגֶּת בִּי
אֶהְבֶּתִי לוֹ הוֹפְכֶת אֵשׁ
שְׁמֵשׁ בְּקֶרְנֶיהָ הַזְהָבוֹת
הוֹפְכֶת

חֲמָה אֶהוֹבָה

2.

אהבה

אָגַם אוֹ כֵּל מִקְוֵה מַיִם
מוֹתִירִים בִּי חֲנִיָּה
שֶׁל כָּלִים שְׁלוֹבִים
אוֹ כְּדַבְּרִי גִלְלֵי א-דִין רוֹמִי
חֲנִיָּה (אוֹקֵיאֲנִית)
שֶׁל מַיִם בְּתוֹךְ מַיִם

אמי מאמינה בכבוד/ קובי נסים

ואם לדייק, היא מאמינה בכבוד האשה
שהרי מה משמע כבוד האשה פנימה אם
אין כבודה במקומו

אמי, מאמינה אדוקה בכבודה העצמי,
לא הספינה עם רפיון הגוף וקצה בסטייה.
"אמא, התודעה זה העקר, ברוך השם
את מבינה בדבר, יש טעם לחייה.
אם תחשבי על זה - אלף

ואחד דברים ששונה למענם לחיות."
"אתה לא תחנך את אמך, עדין לא
התהפכו היוצרות. בן מסור אמרת? נראה
אותך, שלח בי את ידך, שים לדבר סוף."

כדרך אשה ילדה אמי בנים בצערה
ובכל זאת שמחה שמחה רבה
בהריונה.

טרם בא זמני אביב הגיע, פסח בא.
סביב ט' באב אכלו מקדורה בצלים וגבינה
מלוחה בה מים רותחים הקהו את עקצה.
ואני, בנה בכורה, נולדתי בתמוז.
גמעתי חלב אם בו לא נכרה
דמעה.

כנפיים / נעמי לבנון-קשת

כְּשֶׁהֵינּוּ יְלָדִים,
בְּשָׁנִים הָרֵאשׁוֹנוֹת שְׁאַחֲרֵי
הַמִּלְחָמָה הַנֹּרְאָה הַהִיא,
כָּלֵם דִּבְרוּ עַל 'קְדוּשֵׁי הַשּׁוֹאָה',
וְלֹא יִדְעֵנוּ מָה זֶה וְאִיךָ נִרְאָה קְדוּשָׁה
וְיִמָּה עוֹשֶׂה מִיִּשְׁהוּ לְקְדוּשָׁה.

וְרַק אֲנִי רֹאֵתִי
אֶת מָה שְׁאַף אֶחָד מִלְּבָדֵי לֹא רָאָה:
שְׁלֹאמִי הֵיוּ כְּנָפִים.
וְכִשְׁעַמְדָה בְּאוֹר - הֵן זָהְרוּ
וְרִטְטוּ, וְנִפְרְשׁוּ קִמְעָה, בְּעֵדִינּוֹת,
לֹא רוֹצוֹת לְמִשְׁךָ יוֹתֵר מִדִּי תִשׁוּמֶת לֵב.
אֶף אֶחָד לֹא רָאָה אוֹתוֹן,
אֶת הַכְּנָפִים שְׁלָה.
וְרַק אֲנִי רֹאֵתִי
שְׁיִשׁ לָהּ.

מתוך הספר 'שורשים מתארכים באוויר'
בהוצאת 'אשכולות פואטיקה'.

שובו של החסד / ציפי שחרור

ידי מושטת למרחב הצפוני
בדקת את משב התודעה הקפואה,
שתהינה עיני מזחלות קרח
ודב צפוני יסיעני
לשוב עם געגועי וכמיהתי
אל הבית המתחולל בי עתה ברעידה,
מכלכל נשמתתי הסרוגה שתי וערב צער.
אבל עם שובו של החסד אל חיי, וביום
חסדו,
אדהירה כפאון חד קרן במעופו.

האמיני/ שוקי גוטמן

האמיני
יום אחד יקרה משהו גדול
ואולי זה יהיה מאחר.

לא מחר,
מאחר.

וכל המתנשאים מוליכי השולל,
מפזרי האמירות והבטחות השוא,
חדודי הלשון ובדיחות השעה,
ומתכנני מלכודות השקר
לא יודעים אותי.

משהו יקרה -
ואין ראוי מזה.

לצדק שמורות סבות
בחדרי הפתעות הגדולות.

האמיני.